

Книга Даниїла — Номер сто п'ятдесят один

Символіка храму: розкриття таємниць зв'язку між божественним і людським

Jeff Pippenger
2024-03-22

Дві палиці єднаються, щоб стати єдиним храмом. Число сорок шість є символом храму, і саме сорок шість років відділяють полон північного царства від полону південного царства. Коли потопання святині та війська було завершено в час кінця, у 1798 році, період у сорок шість років поєднує дві палиці в один храм. Від 723 до 677 року до н. е. храм було зруйновано й потоптано. У 1798 році потопання закінчилося, а до 1844 року було зведено храм. Там вони мали стати єдиним народом, з одним царем і перестати грішити навіки. Таким був план, але бунт 1863 року відсунув цей план до 2001 року.

Павло ототожнює Церкву з тілом, а Христа — з головою, і вживає тіло як символ плоті. Для Павла плоть і тіло — взаємозамінні терміни.

Бо якщо ви живете за тілом, то помрете; але якщо ви Духом умертвляєте діла тіла, то будете жити. Римлян 8:13.

Будова храму людини ґрунтується на будові Божого храму. Тіло, яке є Церквою, відповідає плоті в храмі окремої людини. У храмі окремої людини розум є головою, а тіло — плоттю.

Бо ми — члени Його тіла, від Його плоті й від Його кісток. Тому полишить чоловік свого батька й матір, і пристане до своєї дружини, і будуть двоє одна плоть. Це велика таємниця; але я говорю про Христа та Церкву. Ефесеянам 5:30–32.

Храм, який Іван мав виміряти, коли сурмлення сьомого ангела знаменувало початок діла довершення тайни Божої, був Божим храмом, але людський храм був створений за образом Божого храму. Вони є взаємозамінними символами. Мойсей перебував на горі сорок шість днів, коли йому було показано взірець, який він мав використати при спорудженні земної скинії. Цей взірець був узятий з небесного храму.

Христос був небесним храмом, явленим у тілі, і Він уособлює взірець людського храму, бо люди були створені за Його образом. З цієї причини взірець людського храму виражений сорока шістьма хромосомами.

У пророчому сенсі храми взаємозамінні. Отже, храм, який Івану було наказано виміряти, склався лише з двох відділень, без двору. Перше відділення представляє людський храм, церкву (наречену), народ, тіло, тобто плоть. Друге відділення представляє божественний храм, жениха, царя, голову, тобто розум. Обітниця вічного заповіту, яка здійснюється для ста сорока чотирьох тисяч в останні дні, була проілюстрована двома палицями з тридцять сьомого розділу Єзекіїля. Вона була проілюстрована храмом Івана, який складається з двох відділень. Вона була проілюстрована Павловими точними визначеннями таємниці Христа у

віруючому, надії слави.

Діло запечатування ста сорока чотирьох тисяч є ділом постійного поєднання Божества з людськістю. Це діло звершується під час тублення Сьомої Сурми. Це поєднання, рядок за рядком, різними способами представлено у Святому Письмі. Праця виправдання й освячення є богословськими термінами для цього діла. Виправдання — це діло Христа як нашого Замісника, а освячення — діло Христа як нашого Зразка. Виправдання становить наше право на небо, а освячення — нашу придатність для неба. Обидва ці діла даруються віруючому через присутність Святого Духа. Це діло зображене як написання Божого закону на серцях і в розумах тих, прийнятих у вічний завіт.

"Розум" означає покої в храмі, де перебуває голова. Розум — це те, що називають вищою природою, на відміну від плоті, яка є нижчою природою. Розум виражається нашими думками, плоть — нашими почуттями.

Багато хто зазнає зайвого смутку. Вони відводять свій розум від Ісуса і надто зосереджуються на собі. Вони перебільшують дрібні труднощі й говорять знеохочливо. Вони винні у великому гріху безпідставного нарікання на Божий промисел. За все, що ми маємо і чим є, ми завдячуємо Богові. Він наділив нас здібностями, які певною мірою подібні до тих, що має Він Сам; і ми повинні ревно трудитися, щоб розвивати ці здібності, не для того, щоб догодити й звеличити себе, але щоб прославити Його.

«Ми не повинні дозволяти нашому розумові відхилитися від відданості Богові. Через Христа ми можемо і повинні бути щасливими та виробити звички самовладання. Навіть думки мають бути підпорядковані волі Божій, а почуття — під контролем розуму та релігії. Наша уява дана нам не для того, щоб вона була розгнзданою і діяла, як заманеться, без жодних зусиль щодо стриманості й дисципліни. Якщо думки хибні, то хибними будуть і почуття; а разом думки й почуття становлять моральний характер. Коли ми вирішуємо, що як християни не зобов'язані стримувати свої думки та почуття, ми опиняємося під впливом злих ангелів і запрошуємо їхню присутність та їхній контроль. Якщо ми піддаємося своїм враженням і дозволимо нашим думкам текти в руслі підозри, сумніву й нарікання, ми будемо нещасними, і наше життя виявиться невдачею». Review and Herald, 21 квітня 1885 р.

Думки й почуття, разом узяті, складають моральний характер. Наш характер складається з нижчої і вищої природи; розум є вищою природою, і якщо думки розуму освячені, наші почуття будуть освячені. Адже розум є вищою керівною природою з-поміж двох природ, що складають наше людське ество. «Здібності», які були задумані як частина нашого ества, є «певною мірою» «подібними до тих, якими» Христос «володіє», бо ми були створені за Його образом, і ми «повинні старанно трудитися, щоб розвивати» ті «здібності».

Здібності, які є частиною вищої природи або розуму людини, — це судження, пам'ять, совість і особливо воля.

Багато хто запитує: «Як мені віддати себе Богові?» Ви бажаєте віддати себе Йому, але ви слабкі морально, поневолені сумнівами і підвладні звичкам вашого гріховного життя.

Ваші обіцянки й постанови — як мотузки з піску. Ви не можете керувати своїми думками, поривами, прихильностями. Усвідомлення ваших зламаних обіцянок і порушених обітниць підриває вашу довіру до власної щирості й змушує думати, що Бог не може вас прийняти; але вам не слід впадати у відчай. Вам потрібно зрозуміти справжню силу волі. Це керівна сила в людській природі, сила вирішувати або обирати. Усе залежить від правильного спрямування волі. Бог дав людям силу вибору; користуватися нею — їхня справа. Ви не можете змінити своє серце, не можете самі віддати Богові любов свого серця; але ви можете обрати служити Йому. Ви можете віддати Йому свою волю; тоді Він буде діяти у вас, щоб ви і хотіли, і діяли за Своїм благоволінням. Так уся ваша природа буде підпорядкована Духові Христа; ваші прихильності будуть зосереджені на Ньому, ваші думки будуть у згоді з Ним.

Бажання добра й святості самі по собі правильні; але якщо зупинитися на цьому, вони не принесуть жодної користі. Багато хто загине, сподіваючись і бажаючи стати християнами. Вони не доходять до того, щоб підкорити свою волю Богові. Вони зараз не обирають бути християнами.

Правильне застосування волі може цілковито змінити ваше життя. Віддаючи свою волю Христу, ви єднаєтеся з силою, що вище від усякого начала і влади. Ви матимете силу згори, яка утвердить вас у непохитності, і таким чином через постійне підкорення Богові ви зможете жити новим життям, а саме життям віри. Кроки до Христа, 47, 48.

Сила волі є «керівною силою» в природі людини, а правитель перебуває в оселі людського храму, що є союзною з «силою, яка понад усі начальства й влади». Місце, де в людському храмі відбувається єднання Божества з людською природою, — це цитадель душі. Кожна людина має цитадель, і вона або зайнята Христом, або архіворогом Христа.

Коли Христос оволодіває цитаделлю душі, людина стає єдиною з Ним. А той, хто є єдиним із Христом, зберігаючи цю єдність, зводячи Його на престол серця й корячись Його наказам, у безпеці від тенет лукавого. Єднаючись із Христом, він черпає для себе Христові благодаті й присвячує Господу силу, дієвість і міць у здобутті душ для Нього. Співпрацюючи зі Спасителем, він стає знаряддям, через яке діє Бог. Тоді, коли приходить Сатана й намагається завладіти душею, він виявляє, що Христос зробив цю людину сильнішою за сильного, озброєного. Review and Herald, 12 грудня 1899 р.

Цитаделлю душі є серце й розум людини. Обітниця Нового Завіту окреслює три основні обітници для віруючого. Йому обіцяно мати землю для життя, як Едемський сад був для Адама й Єви, який, своєю чергою, символізував Обітовану землю в Його Завіті зі стародавнім Ізраїлем, яка, своєю чергою, символізувала духовну славу землю для духовного Ізраїлю, і всі ці три, рядок на рядок, свідчать про обітницю оновленої землі для тих, хто перемагає, як і Він переміг.

Коли Адам і Єва згрішили, їх було «розсіяно» з Едемського саду на «сім часів», і саме після семи тисячоліть земля оновлюється, а Едемський сад відновлюється. Розсіяння стародавнього Ізраїлю на «сім часів» було прообразом розсіяння Адама й Єви. Заповіт обіцяє землю, у якій можна жити, і це була обітниця відновленого Едему. Попирання

святині та воїнства представляє поступове наростання гріха в людському роді, що почалося з гріха Адама.

Інші дві обітниці завіту полягають у тому, що вірні одержать нове тіло і новий розум, а саме розум Христа. Тіло — це плоть, нижча природа, а стосовно Христа — це Церква. Розум — це вища природа; його Сестра Вайт називає «цитаделлю душі». Павло виразно навчає, що ми одержуємо розум Христа в мить, коли приймаємо вимоги Євангелія, коли ми виправдані. Він також навчає, що ми не одержимо нового й прославленого тіла до Другого Пришестя.

Ось, відкриваю вам таємницю: не всі ми заснемо, але всі змінимося, в одну мить, в ока змиг, при останній сурмі: бо засурмить сурма, і мертві воскреснуть нетлінними, а ми змінимося. Бо це тлінне мусить зодягнутися в нетління, а це смертне — зодягнутися в безсмертя. Коли ж це тлінне зодягнеться в нетління, і це смертне зодягнеться в безсмертя, тоді збудеться слово, написане: Смерть поглинута перемогою. Смерте, де твоє жало? Пекле, де твоя перемога? Жало ж смерті — гріх, а сила гріха — закон. 1 Коринтян 15:51-56.

Вчення, яке, за словами Івана, називає антихристами тих, хто вірить у такі облудні вчення, стверджує, що Христос ніколи не прийняв тіла, підвладного наслідкам гріха, які почали впливати на людський рід від гріха Адама й надалі.

І кожен дух, який не визнає, що Ісус Христос прийшов у тілі, не від Бога; і це той дух антихриста, про який ви чули, що він має прийти; і вже тепер він у світі. 1 Івана 4:3.

Вино Вавилона (антихриста), що навчає «Непорочного зачаття», твердить, ніби Марію зробили досконалою, як і Адама та Єву до гріха, аби народження Ісуса ґрунтувалося на зачатті від Божества (Святого Духа) у поєднанні з досконалою людською природою (Марією). Хибне вчення про Непорочне зачаття стосується не того, коли Ісус був зачатий у лоні Марії, а того, як Марія була зачата з тією досконалістю, яку мали Адам і Єва. Стверджувати, що плоть, яку Христос прийняв на Себе, коли прийшов відкупити людину, була безгрішною плоттю, яка не містила наслідків спадковості, — це вчення антихриста.

Бо багато обманців увійшли у світ, які не визнають, що Ісус Христос прийшов у тілі. Такий — обманець і антихрист. 2 Івана 1:7.

Коли Христос воскрес, натхнення чітко вказує, що тоді Він мав прославлене тіло. Його воскресіння представляло воскресіння праведних під час Другого Пришестя, і саме тоді ми отримаємо обітницю завіту про нове тіло.

"Настав час для Христа вознестися на престол Свого Отця. Як божественний Переможець Він мав повернутися з трофеями перемоги до небесних дворів. Перед Своєю смертю Він заявив Своему Отцеві: «Я звершив працю, яку Ти дав Мені зробити». Івана 17:4. Після Свого воскресіння Він затримався на землі на деякий час, щоб Його учні могли ознайомитися з Ним у Його воскреслому та прославленому тілі. Тепер Він був готовий до прощання. Він засвідчив факт, що Він — живий Спаситель. Його учням більше не потрібно було пов'язувати Його з гробом. Вони могли думати про Нього як

про прославленого перед небесним всесвітом." Бажання віків, 829.

Обітниця завіту про землю для проживання сповниться на оновленій землі, коли буде відновлено Едем і завершиться «сім часів» (сім тисяч років) розсіяння людства першого Адама. Обітниця завіту про нове і прославлене тіло буде дарована під час Другого Пришестя, в мить ока.

Історія Віфлєсму — невичерпна тема. У ній прихована "глибина багатства і премудрості, і знання Божого". Римлян 11:33. Ми дивуємося жертві Спасителя, Який обміняв престол неба на ясла, а спілкування з ангелами, що поклоняються, — на тварин стайні. Людська гордіня і самодостатність осуджені в Його присутності. Та це було лише початком Його дивовижного самоприниження. Для Сина Божого було б майже безмежним приниженням прийняти людську природу навіть тоді, коли Адам стояв у своїй невинності в Едемі. Але Ісус прийняв людську природу, коли людський рід був ослаблений чотирма тисячами років гріха. Як і кожна дитина Адама, Він прийняв наслідки дії великого закону спадковості. Якими були ці наслідки, показано в історії Його земних предків. Він прийшов із такою спадковістю, щоб розділити наші скорботи й спокуси та дати нам приклад безгрішного життя." Бажання віків, 48.

Коли людина відповідає вимогам Євангелії, вона негайно отримує новий розум — розум Христа, але тіло, або, як Павло також називає його, плоть, буде змінене під час Другого Пришестя. Нижча природа, що складається з почуттів, не усувається під час навернення. Ці почуття, які є частиною морального характеру, залишаються до Другого Пришестя. Ці почуття становлять емоційну систему, пов'язану з гормональною системою. Вони представляють чуття, пов'язані з нервовою системою. Усі елементи нижчої природи людини, які відносяться до почуттів, поділяються на дві основні категорії. Один тип почуттів — це нахили, успадковані від наших предків, а інший тип — це виховані нахили, які ми розвинули власними рішеннями.

Деякі успадковані схильності є просто частиною людської природи, а деякі види успадкованих схильностей схиляють до зла. Культивовані різновиди почуттів — це те, що ми формуємо власним вибором, а успадковані схильності передаються за "великим законом спадковості".

Ісус «прийняв людську природу тоді, коли людський рід був ослаблений чотирма тисячами років гріха. Як кожна дитина Адама, Він прийняв наслідки дії великого закону спадковості. Якими були ці наслідки, показано в історії Його земних предків. Він прийшов із такою спадковістю, щоб розділити наші скорботи й спокуси та дати нам приклад безгрішного життя». Маючи на собі наслідки чотирьох тисяч років дії великого закону спадковості, Ісус завжди утримував ті схильності у підлеглих силою Своєї волі і ніколи не плекав жодних гріховних почуттів.

Якби Ісус прийняв людське тіло, як його мали Адам і Єва до того, як вони згрішили, не прийнявши наслідків ослаблення людства, що сталося протягом чотирьох тисяч років занепаду, то Він не дав би прикладу того, як кожна Божа дитина може перемогти.

Ми продовжимо це дослідження у наступній статті.

Багато хто дивиться на цей конфлікт між Христом і сатаною як на такий, що не має особливого стосунку до їхнього власного життя; і тому він мало їх цікавить. Але в межах кожного людського серця ця боротьба повторюється. Ніколи ніхто не виходить з табору зла на службу Богові, не зустрівши нападів сатани. Спокуси, яким протистояв Христос, були саме тими, перед якими нам так важко встояти. Їх нав'язували Йому тим більшою мірою, чим вищий Його характер порівняно з нашим. З жахливим тягарем гріхів світу на Ньому Христос витримав випробування щодо апетиту, щодо любові до світу і щодо тієї любові до виставляння себе напоказ, яка веде до зухвалості. Це були ті спокуси, що подолали Адама й Єву і так легко долають нас.

Сатана вказував на гріх Адама як на доказ того, що Божий закон несправедливий і його неможливо виконати. У нашій людській природі Христос мав спокутувати невдачу Адама. Але коли на Адама напосідав спокусник, на ньому не лежало жодних наслідків гріха. Він володів силою досконалої зрілої людини, маючи повну міць розуму й тіла. Його оточувала слава Едему, і він щодня спілкувався з небесними істотами. З Ісусом було не так, коли Він увійшов у пустелю, щоб зійтись в боротьбі з Сатаною. Протягом чотирьох тисяч років людський рід занепадав у фізичній силі, розумовій спроможності та моральній гідності; і Христос узяв на Себе немочі занепащої людської природи. Лише так Він міг урятувати людину з найглибших безодень її занепаду.

Багато хто стверджує, що Христос не міг бути переможений спокусою. Тоді Його не можна було б поставити у становище Адама; Він не міг би здобути перемогу, якої Адам не здобув. Якщо ми в будь-якому розумінні маємо важчу боротьбу, ніж мав Христос, тоді Він не зміг би прийти нам на допомогу. Але наш Спаситель прийняв людську природу з усіма її немочами. Він узяв на Себе природу людини з можливістю піддатися спокусі. Нам не доводиться зносити нічого такого, чого Він не витерпів.

Для Христа, як і для святої чети в Едемі, апетит був підставою першої великої спокуси. Саме там, де почалося падіння, мусила розпочатися справа нашого викуплення. Як Адам упав через потурання апетиту, так Христос повинен був перемогти через стримання апетиту. 'А коли Він постив сорок днів і сорок ночей, потім зголоднів. І коли спокусник підійшов до Нього, він сказав: Якщо Ти Син Божий, звели, щоб ці камені стали хлібами. А Він відповів і сказав: Написано: Не самим хлібом житиме людина, але кожним словом, що виходить із уст Божих.'

Від часів Адама до Христа потурання собі посилювало владу апетитів і пристрастей, аж поки вони не здобули майже необмежене панування. Так люди стали зіпсутими й хворими, і власними силами їм було неможливо це подолати. Заради людини Христос переміг, витримавши найсуворіше випробування. Заради нас Він виявив самовладання, сильніше за голод чи смерть. І в цій першій перемозі були задіяні й інші аспекти, що присутні у всіх наших боротьбах із силами темряви. Бажання віків, 117.